

Pohádka o zázračné moci běhání

Byla jednou jedna holčicka Terezka. Na začátku života měla smůlu. Natvrdo se potkala s dětskou obrnou. Tři končetiny nepohyblivé. Jedna ruka tak trochu lepší, ale ne úplně. Nejdříve se Terčini rodiče rozhodli, že to tak nenechají a investovali čas a peníze do všemožných rehabilitací. Když Terka trochu vyrostla a částečně pochopila svoji situaci, rozhodla se, že jednou chodit bude. Bude to chtít léta dřiny a odříkání. A to doslova.

Byla jednou, a stále je, skupina Psychotéky, která svojí činností v oblasti inspirativních setkávání a kurzů víceméně pankáčsky pomáhá tam, kde peníze chybí. A to jsme my. Víme, že nepřispějeme všem. Líbí se nám židovské přísloví "Zachrániš jeden život, zachrániš celý svět." Vybíráme lidi ze sociálních skupin, kde pomoc sehraje důležitou roli, kde nic nepožere neprůhledná administrativa. A máme radost z jakéhokoliv dobrého zásahu.

Psychotéky mají ve svém jádru také nadšené běžce, kteří si chtěli svým běháním sáhnout na něco více než na medaile za rychlost. V lednu letošního roku jsme se, na doporučení jednoho z nás, poprvé potkali při rehabilitacích s Terkou a její mámou Petrou. Teprve tam jsme zjistili, jakou dřinu a kolik času musí Terka vynaložit na jediný pohyb. A jakou podporu jí i sobě musí vytvořit její rodina. Taky jsme si padli do oka. Věci se daly do pohybu a Psychotéky vybraly přes organizaci RWTTT (Running With Those That Cannot) Terce na vozík ze stáje Formule 1 a ještě jsme přispěli na rehabilitaci, která je potřeba a nehradí ji pojišťovna. Deset z nás se s novopečenou závodnicí potkalo na startu Pražského půlmaratonu. Terka i rodiče byli natěšeni i plni obav. My Psychoběžci jsme věděli, že odměnou za tento běh bez sledování mezičasů bude štěstí Terezy. Netušili jsme, kolik radosti dostaneme my sami. Terka se za chvíli otrkala, spíš opráskla, a výskala blahem nad přebíháním ostatních a nad jakýmkoliv vtípem během závodu. Cílem proběhla na zádech tatínka. Radost, slzy, blízkost. Tereza dostala medaili od Run Czech a pohár od RWTTT. Nic z toho už do upnutí nepustila z ruky. My jsme dostali perníkové medaile s cukrovým poděkováním a pusou od Terky. Jak nám napsala její máma, byl to její možná nejšťastnější den. Tereza s tleskajícími fanoušky. Tereza závodící. Tereza vítězící.

Další závod, kam jsme Terku vzali k sobě, byl Vltava Run. Sestava byla malinko odlišná, bylo nás devět a osm bylo nováčky závodu. A byl to mix opravdu pestrý...

2/3 žen

40 procent běžců daleko přes 50

Jeden otec s dcerou

2/3 maratónských absolventů, ale většina běžajících intenzivně jen pár let.

Jedna malá holka, která nemohla dospát a dočkat se až seběhneme do pražské kotliny a vezmeme si ji s jejím vozíkem k sobě...

Závod nás ohromil. To nebyla mnohokrát absolvovaná Praha. I záře New Yorku mírně pobledla. Byla to překrásná pouť krajinou Vltavy. Byla to ztělesněná náročnost, každé převýšení bylo využito pro testování naší kondice. Bylo to krystalické kamarádství a to nejen v našem týmu. Kamarádství s každým běžcem na startu, na trati, v cíli, při čekání ve frontě na toiku. Také to byla příkladná ohleduplnost k přírodě, žádné jednorázové plasty, za odpadky byly odpovědné posádky aut. Bravo! A organizace? Neustále přítomná a zdánlivě neviditelná. Ohleduplná k místům, kde jsme parkovali. Zabloudit mohl jen ignorant nebo totální snílek. Hledali jsme bundu našeho kapitána plnou peněz: "Jo, je tady. Před chvílí ji někdo přinesl..." Pohádka? Nikoliv. Lidi z Vltava Run.

Tereza s námi proběhla cíl. S medailí šla spát. I ve škole už vědí, že je to závodnice. Teď společně poběžíme závod v Třeboni. Stalo se, v co jsme jen doufali. "Neposílejte další peníze na rehabilitaci. Běžet s vámi je to nejvíc!" píše máma Petra. Jo! Peníze jsou důležité. Ale důležitější je čas věnovaný naší malé kamarádce. Není to dárek jen pro ni. My jsme také obdarovaní.

A proč bychom chtěli znovu běžet? Nejen kvůli Terce. My to chceme taky. Teď budu psát za sebe, ale určitě nejen za sebe. Bylo to magické. Už chápu Smetanu. Musel napsat Vltavu. Stejně tak my jsme ji museli běžet... A stejně to byl závod. U piva v cíli jednohlasně zaznělo "příště více natrénuju". Ano chceme být rychlejší, dát ze sebe více. Už z úcty k tomuto běžeckému unikátu.

Za Psychotéky Iva Pondělíková

P. S. Chceme běžet s vámi. Ale máme něco, za co bychom to z fleku vyměnili... a to, kdyby Terka prošla pár kroků sama cílem. Zatím je to sen. A do té doby se budeme znovu a znovu hlásit, abychom zažili běžecké dny s vámi.